

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κ' εικοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρευόμεν' στήν, γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κ' ἑνῆκόσα,
ὄλο γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλώσσα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη,
Συνέλευσις ἴσ' τὴν Κρήτην.

Χίλια κ' ὀγδοήκοντα κ' ἑκατὸν ἑνῆκ',
Βουλευταὶ τῆς Κρήτης στέκουν' ἴσ' τὰ πηγά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἔνδεκαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ἔ ν ο.
Γὰρ τὰ ζῆνα ἡμῶς μέρη—δὲ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ αὶ σ τ ὠ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελε πῆ
ὅτι πολιοῦμεν σώματα εὐωμοῦ ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὕψους ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶση δι' αὐτὰ τεχυδρομεῖαν τέλη.

Χολέρα καὶ ἴσ' τὴν Κρήτην, κ' ὄλος ὁ κόσμος φρίττει.

Φ.—
Ἡμέραις τραγικαῖς,
ἡμέραις κωμικαῖς,
μὲ φάρσαις καὶ μὲ δράματα,
γὰρ γέλοια καὶ γὰρ κλάμματα,

Ἡμέραις πανικοῦ
μεγάλων Μεσσιῶν,
τρόμου σπαρακτικοῦ
καὶ συνωμοσιῶν.

Τὴν Κρήτην τὴν καυμένην
τὴν λὲν χολερισμένην,
καὶ λὲν πῶς ἐκεῖ πέρα
ἐνέσκηψε χολέρα.

Κι' ὅπως ἀπὸ τὴν Κρήτη
ἔρχεται, συμπολίτη,
ἴσ' τὴν Ἄθῆνα τὴν Ἄθῆνα.

Τὸν στέλλουν μάνι μάνι
τὸν δύστυχο νὰ κἀνῃ
ἴσ' τὴν Μῆλο καραντίνα.

Ὁ κύριος Λευτέρης καὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει
προσάξει τὴν χολέρα
νὰ πάη κ' ἐκεῖ πέρα,
κ' ἐκείνη μὲς ἴσ' τὴν Κρήτην πάει χωρὶς νὰ θέλῃ.

Κι' ἐκείνους, ποὺ μ' ἀγῶνας
ἀγωνιοῦν ἀτρύτους,
ἐδῶ ἴσ' τοὺς Παρθενῶνας
τοὺς λὲν χολεροβλήτους.

Σὲ τέτοιαις ὥραις σοβαραῖς
ἐπιδημίας φοβεραῖς,
χολέρας καὶ πανούκλιας.

Καὶ γίνονται σουδάρια
μοῦτρα τραπῶν μακάρια,
νευροσπαστα καὶ κούκλιας.

Κρήτην πολυπαθοῦσα,
κλεισίων ἀγῶνων Μοῦσα,
καὶ τόσων μαρτυριῶν.

Σὲ συμβουλεύ' ἡ μάνα
νὰ μὴ χαλᾷς τὰ πᾶνα
τῶν ὑψηλῶν κυριῶν.

Τρελλῆς χαρᾶς ἡμερᾶν,
χαρῆς καὶ πάλι χαρῆς,
πολυπαθοῦσα Κρήτη.

Κι' ἡ προσφιλὴς μητέρα
παντοῦ διακρούττει
πῶς ἔχεις καὶ χολέρα.

Φρονιμὲς ἐπὶ τέλους, ἤσυχασε καὶ σὺ...
μητρὸς πασχοῦσας ἔρωι,
σὲ στέλλ' ἰδιαιτέρως
νὰ κάνης κκραντίνα σ' τῆς Μήλου τὸ νησί.

Χολέρα πέφτε ζαρκιχὴ σ' τῆς βράκκας, σ' τὰ σαρδίνα σου,
χολέρα σ' τὰ βουλά σου,
πάνε τὰ πορτοκάλια σου, πάνε τὰ μανταρίνια σου,
πάνε τὰ κάστανα σου.

Στὴν χολερόβλητη τῆ γῆ
πέφτουμε μαραμμένα...
τοῦ κῆρ Λευτέρη προσταχῆ
κι' ἔλα χολερασμένε.

Μὲ τὴν χολέρα σήμερα μαζέψε τὰ μραλά σου,
χολέρα καὶ σ' τὰ λάδια σου,
καὶ σ' τὰ παχεῖα κουράδια σου,
χολέρα σ' τῆς μιλ' ἠθραις σου καὶ σ' ἔλα τὰ καλά σου.

Κι' ἀκούεται μὴ προσευχῆ
ποῦ βγαίνει μὲσ' ἀπὸ ψυχῆ
πολυπαθοῦς μητέρας.

Ἄκου... μὲ δύναμιον φωνῆς
προσεύχεται γονυκλιγῆς,
καὶ λέει τῆς χολέρας:

Χολέρα, χολεροῦλα μου,
καμῖο ποῦχ' ἢ καρδοῦλα μου.

Ποῦρα δεδίμ... θαλάσσης ποῦθ' νὰ διαπλεύσῃς,
καὶ πήγαμε στὴν Κρήτη κι' ἔμπα σὲ Συνελεύσεις.

Στὴν Ἰδὴν ἐμφανίσου,
τῆς πολεμάρχας νήσου,
χολέρας σκελετέ.

Κι' ἄς κκαρῶσουν ὅσοι
θέλουμε δίγως γνῶσι
νὰ λλοῦνε Βουλευτά.

Θέρισε κάθε βράκκα,
ποῦ θέλει πατατράκκα
νὰ κάνη δυνατό.

Καὶ Στόλο καὶ Στρατό
ἐν ἐπιφυλακῇ
τοὺς ἔχουν διαρκεῖ.

Τώρα, ποῦ γι' Ἀνορθώσεις ἔχω κι' ἐγὼ μεράκι,
θέρισε Πολογώρη, θέρισε Κατσουράκι.

Θέρισε ἑπαναστάτας
ἐξάλλων κεφαλῶν,
θέρισε παραβάτας
μεγάλων συμβουλῶν.

Θέρισε τοὺς λατρευτέ
τῆς χολέρας σκελετέ,
κι' ἔλοι κατὰ γῆς νὰ πῶσιν πτώματα κερανοβόλα,
καὶ πρὶν ἔλθου στὴν Ἀθήνα νὰ τινάζουνε τὰ κῶλα.

Κι' ἂν δὲν ἦλθες ἐδῶ πέρα
νὰ θερίσῃς τὴν μητέρα,
χάρις σ' τὴν πολλὴ τῆς πέτρας
καὶ σ' τὰ μέτρα τοῦ Μανώλη,
ὅπου σοῦκαναν χαλάστρα,
κι' ἔσωθησαν θλαῖς κι' ἔλοι.

Κι' ἂν δὲν ἦλθες κι' ἐδῶ πέρα
νὰ θερίσῃς τὴν μητέρα,
τώρα σὲ παρακαλῶ
σ' τὸ κορίτσι μου νὰ πῆς,
ποῦ μὲ βρόντους κι' ἄστραπὰς
μοῦ γκάνειν τὸ μραλό.

Τέτοια ποῦ λὲς ἢ μάννα,
ποῦναι φιλελευθέρα
καὶ πρώτη μαλαγιάνα,
ἔλεγε σ' τὴν χολέρα.

Κι' ἐκείνη μὲ τὸ ζόρι
ἔβαλε τότε πλώρη
γιὰ τὴν τρελλὴ τὴν κέρη,
ποῦ πάλι δυνατὰ
κάνει μπουμπουνητά.

Κι' εἶδα χολερασμένα
τὰ μέρη τὰ νήσιμνα,
τοὺς κάμπους, τὰ λαγκαθία,
τὰ καπνισμέν' Ἀρκαθία.

Εἶδα χολερασμένους τόσους μεγάλους θρούλους
χρόνων ἠρωϊκῶν,
καὶ τρώστικα νικῶν,
καὶ μυθικοὺς Δακτύλους,
ποῦ σὲ βουνα χιώνω καὶ θελλῶν ραγδαίων
ἀνθρώπων ἐκείνων τὸν Δία τὸν Ἰδαίου.

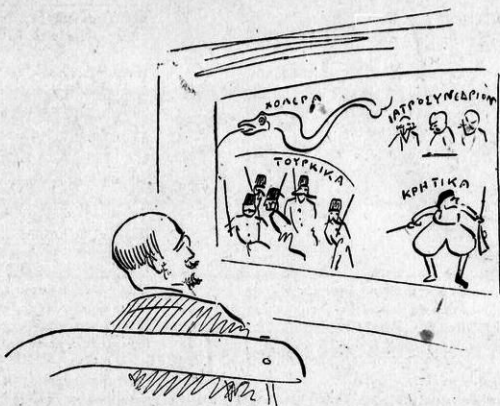
Κι' εἶδα μὴ κειρινάδα
σ' ἔλη τὴν πρασινάδα.
Τριγυρῶ μου χλωρὸ
δὲν ἔβλεπα κλαρί,
ποῦ χρόνια καρτερεῖ
ἐλευθερίας νερό.

Κι' ἦταν σιοτάδι πίσσα, νύκτα πυκνὴ, βαθεῖα,
κι' ἦταν χολέρας τρώσις, κι' ἦταν χολέρας φρίκη,
κι' εἶδα Ψαρομυλιγγῶν, Καλλιέργιδων σπαθία
σὰν ἀποκαρωμένα νὰ κρῶνται σ' τὴ θάκη.

Ἄγνωριστη τὴν εἶδα τὴν ἄμοιρη τὴν σκιάδα,
ὅπου τραοὶ Προστάται τὴν ἔχουν σ' τὸ στομάχι,
κι' εἶδα καὶ τὸν Πραϊτῆ, κι' εἶδα καὶ τὸν Βασιλέα
χολέρα νὰ τοὺς κόβη μὲς σ' τοῦ Βαφφέ τὴ μάχη.

Καὶ σκελετὸς χολέρας φρικώδης ἐπλανῶτο
κι' ἔκει σ' τὰ Μπουτσουνάρια,
κι' ἔπεφταν παλ' ἠμάρι
χολερασμένε κάτω.

Μαζὶ μὲ τῆς χολέρας, ὅπου παραθερίζουν,
εἶδα καὶ πάλι γαύους
τοὺς ξένους Μινωταύρους

**Τι κινηματογράφος παράποτε ποικίλος,
Λευτέρης, Έλλοχώντες, Κρήτη, Χολέρα, Μήλος.**

μέσα' στους λαβυρίθους τής Κρήτης να γυρίζουν,
όπου δεν βρισκείς άκρη σ' αυτούς τους άπορρήτους
μήτε με δεκαπέντε τής Αριάδνης μίτους.

Κι' είδα πάλι τους Προστάτας, πουσθχαν επίληψίας,
να πηγαίνουν σ'τά βαπόρια και να κάνουν νηοψίας.
Προστατών αγαπημένων ύδεις βλέπω ραδινας,
τό νησί ξαναμπλοκάρουν με στοργήν θερμής φίλιας,
και κανένα δεν αφήνουν ν' αρίδαρη σ'τάς κλεινάς,
άν την άδειαν δεν πάρη του Προξένου τής Αγγλίας.

Και μαζί με τήν χολέρα
έγινε κακή φοβέρα
κι' ή καλή μας Έγγλιτέρα,
πούκαι τώρα, πατριωτη,
φίλη του Λευτέρη πρώτη.

Κι' εκείνος, όπου των Ρωμηών σωφρόνας βασιλεύει,
πολλήν νηραλιότητα' στους Κρήτας συμβουλεύει,
μά τουτο μόλις τόμαθε τής Πύλης τό Ντιβάνι
νέα πικρά Παράπονα πρὸς τους προστάτας κάνει.

Γιατί των Ρομῶν ὁ Βασιλιάς' σ' τής Κρήτης τὰ καιώματα
να χώνη τήν ουρά του ;
και τότε τι θά γίνουτε τὰ τόσα δικαιώματα
του πρώτου Καλιφάτου;

Πρέπει ν' άναγκαστείται, λένε Προστάται φίλοι,
δέν πρέπει, σκοζ' ή Πύλη,
κι' έλύσσαζαν κι' οι μὲν κι' οι δε με τής διπλωματίας,
που τής άκους, βρέ Περικλή, και σουδρονται καυτίας.

Κι' εν τῷ μέσω τούτων όλων μιὰ φωνή διακηρύττει
ότι πρέπει νάχουν πάντα δικαιώματα' στην Κρήτη
κι' Ὀκαλῆς ὁ φεσάτος
και τῶν Ρομῶν ὁ Κορωνάτος.

Και καθένας τής προστατης, που δεξί μας είναι χέρι,
δικαιοῦται κυριαρχου δικαιώματα να χαιρη,
και' στην Κρήτη να κουρηάξη κάθε ζένη καιλικοῦδα,
κι' ὅταν θέλη κι' ὅπως θέλει ν' άγκυροβολή' σ' τή Σούδα.

Με τουρλου τουρλου τσερβέλα,
που τους πρέπει μακαβέλια,
διπλωμάται περισσοί
τό τσερβέλο μας χαλοῦν,
κι' ὅλοι παίζουν και 'γελούν
με τό δύστυχο νησί.

Και χλωμάζω με καϊμό
πολεμάχρα λεβεντιά,
και τής πέρνει τὸν χυμό
Φράγκα με τὰ ρεπαντιά.

Και' σ' τής Κρήτης τὸν αἰθέρα
κίτρινη πετξ' χολέρα,
κι' ὅπως έργε' ἐξ αὐτῆς
' στην' Αθήνα Βουλευτής,
τούτος είναι σ' ὅλους δῆλον
ότι θά σταλή' στην' Μήλον.

Υπομονή και σύνεσις, χολεροιασμένη δουλα,
σήμερα χολερόβλητη σε θέλ' ή μητερούλα,
και τώρα θέλωτας και μη τὸν έαυτο σου πείσε
ότι και σὺ κρησφύγετον χολεριώντων είσαι.

**Τροχάματα και πάλι
και πανικοί μεγάλοι.**

II.—
Τι φουρτοβνα ξαρκική!
τι μακνάτο ξαρκικό!..
έλλοχώντες Κρητικοί
έλλοχουδν τὸν Κρητικό.